Ч. 275. Середа 22 (8) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
за пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
за пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комісиї. — Палата панів про зміну реґуляміну. — Положенє на Угорщинї.

На вчерашнім засїданю буджетової комісиї по промові пос. Штайнвендера забрав голос п. президент міністрів бар. Бінерт. П. Президент вказав перед усім на дуже короткий час, який полишає ся до полагодженя важних задач. П. Президент міністрів мав то враженє, що при суботнїшній ухвалі ряд сторонництв виявив якусь міру довіря і на то довіре правительство відповіло взаїмностию. Часть послів, котрі заявили ся за наглячим полагодженєм зміни реґуляміну, виходила з того погляду, що в той спосіб буде забезпечена конституцийна дїяльність палати. Також і правительство піднесло сейчас конечність рівночасного полагодженя палатою буджетової провізориї і уповновласнюючого закона. Коли правительство могло відтак станути на становищи, що лежить то в загальнім інтересї, аби оно і з своєї сторони піддерло ухвалене реформи реґуляміну, то виходило з погляду, що палата має намір оба ті предложеня ухвалити ще перед Новим роком.

П. Міністер не хоче ширше над тим розводити ся, чи і з якої сторони в ухваленю буджетової провізориї добачує ся вотум довіря. Вже минувшого року в подібній ситуациї зазначив він становище правительства в тій справі. Прилучує ся отже до слів п. Сильвестра, котрий підніс, що розходить ся тут передусїм о заряджене для правильного веденя державного буджету. Длятого п. Президент в своїй нинїшній бесїдї займе ся більше політичною стороною справи.

Отже мусить перед усім зайняти становище супротив закидів, які піднесено против правительства. Ті закиди творять дві ґрупи. Першим головним закидом, який безнастанно робить ся правительству, єсть то, що правительство неприхильно настроєне для парляменту і стремить до спиненя его дїяльности. Закид той особливо підносять члени сторонництва социяльно-демократичного. Але члени того сторонництва не поступають в тім одноцїльно. При першім читаню буджетової провізориї один з членів тої партиї назвав дїяльність президента міністрів просто дїяльностию Мефістофеля і інтриґанцкою, а провідник того сторонництва для сильнїйшого піддертя своїх поглядів уважав властивим вказати на бездїяльність президента міністрів. При тім упало слово, що треба рішучо станути против п. Президента міністрів, бо правительство заключило з Угорщиною тайну умову противну інтересам Австриї і що здїйстненє, чи додержанє тої умови можливе лише при виключеню австрийского парляменту.

П. Президент міністрів може впевнити, що в тій байцї нема нї слова правди.

Другий закид, який від якогось часу роблено правительству, єсть той, що цїла его дїяльність єсть протиславяньска, а особливо протическа. Против того закиду виступає п. Президент міністрів все, а й на будуче може его назвати неоправданим. Правительство стоїть на тім становищи, що було би великою похибкою, коли би в Австриї ведено полїтику обернену против якогонебудь народу; цїсарске бо правительство мусить бути в Австриї призначене не для одного а для всїх народів.

При кінци своєї бесїди обговорював п. президент міністрів проґраму парляментарних праць і просив о приняте буджетової провізориї.

По переведеню обширнїйшої дискусиї комісия остаточно буджетову провізорию з малими змінами 26 голосами против 18. Сїмох послів вдержало ся від голосованя. Ухвалено та-

22)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Здає ся, що італїяньску машину до траченя людий взяли собі були й Нїмцї за взорець і називали еї „волоскою падкою". В Шкотиї уживали до виконуваня кари смерти топора обтяженого оловом, котрий за потягненєм шнура спадав на засудженого і відрубував ему голову. Але навіть в самій Франциї знали вже давно машину, дуже подібну до ґільотини. Про страченє князя Монморенсї в Тулюзї в 1632 р. розповідає так одна лїтопись: Князь вийшов на шафот крізь вікно, яке ему отворили, а котре виходило на піднисшене, уставлене в подвірю ратуша. До траченя уживали ножа вправленого межи два кусні дерева, а коли голова була вже положена на ковбанї, спускали ніж за помочию шнура і він спадав зі свистом та відрубував голову.

Виходить із сего аж надто ясно, що Ґійотен не потребував аж винаходити машини до відрубуваня людем голови. Др. Ґійотен був то собі тихий, спокійний і дуже скромний чоловічок, родом із Сент і ставши професором унїверситету, переніс ся в 1768 р. до Парижа, де его пізнїйше, підчас революциї французкої вибрали були до національного збору. Він лиш думав над тим, як би поправити долю людий взагалї; між иншим займав ся також ґіґієною салї засїдань, подбав о лїпші лавки і постарав ся о то, щоби в зимі салю опалювано. Отже той др. Ґійотен поставив на засїданю народних зборів дня 10 жовтня 1789, щоби всї однакові злочини однаково карати, без згляду на стан і ранґу злочинця, не робити як доси ріжницю межи шляхтичем або урядником а звичайним чоловіком. В шість недїль опісля порушив він знов ту справу з додатком, котрий остаточно мимо его волї, зробив его славним і переніс імя его на машину, котрої він не винайшов. Він сказав тодї: „Всї засудженим на смерть відрубуе ся голову і то зовсїм простою машиною". Ґійотенови розходило ся о то, щоби засуджених на кару смерти не мучити, лиш як найскорше їм смерть зробити. Длятого захвалюючи в своїм внесеню машину, додав: „Кажу вам нею в миг ока відрубати всяку голову, а не будете чути нї найменшого болю". Сі слова викликали загальну веселість і зробили его внесене популярним. Ще ніхто не знав, як буде виглядати тота машина, а вже хтось дотепний назвав еї ґійотиною.

Практичним виконанєм такої машини др. Ґійотен нїколи не займав ся. Збори народні зажадали від дра Антона Люіза, секретаря колеґії лїкарів від ран (хірурґів), щоби він висказав свою гадку о такій машинї і відрубуваню нею голов, а коли він то зробив, ухвалено дня 20 марта 1791 р. закон о заведеню машини до траченя людий, а дня 25 марта король потвердив той закон. Правительство звернуло ся тодї насамперед до того дра Люіза, а відтак до столяря Ґвідона, котрий підняв ся зладити таку машину за 5660 франків. Се було правительству за дорого і оно вишукало собі иншого фабриканта. В Парижи жив тодї фабрикант фортепянів, Нїмець, Товія Шмідт. Він видів, що за машинах до траченя людий конструкциї дра Люіза може зробити інтерес, отже підняв ся зробити таку машину за 824 франків і зладив першу таку машину в 1792 р. і еї в марті тогож року уставили були на площи Ґреве в Парижи, а вже дня 25 цьвітня тогож року страчено нею першого чоловіка, розбишака Пелетієра. Машину ту стали тепер називати „люізетою" або „малою Люізиною", але якийсь дотепний пригадав собі дра Ґійотена і зладив стишок, котрий посьпівували в Парижи і так замість „люізети" увійшла в уживанє назва „ґійотина" або „ґільотина".

За примірон Парижа пішли й инші французкі міста та стали замовляти собі у Шмідта ґільотини і він робив на них добрий інтерес, але гроші зароблені на тих машинах не принесли ему щастя. Він на старі лїта зачав гуляти і тратив гроші зі всякими повійницями, головно же з якоюсь Шамроа і так виставив був себе на публичне посьміховиско. Та й др. Ґійотен не мав спокою, бо мусїв слухати, як его іменем називано машину, котра в часах революциї тілько нещастя робила і тисячі людий вислала на тамтой сьвіт. Він посивів перед часом і аж до кінця житя ходив вічно засумований, але все таки пережив і страшні часи о

нож згодити ся на ухвалене позички в сім році в квоті 140 міліонів корон.

На вчерашнім засіданю палати панів по відчитаню вплвів ґр. Франц Тун поставив внесене, аби ухвалу палати послів в справі зміни реґуляміну в наглячій дорові без першого читаня передано окремій комісиї з 9 членів з порученем, аби до 2 годин здала справу і аби на 2 години перервано засідане.

По перерві о год. $6\frac{1}{4}$ вечером розпочало ся дальше засідане і по короткій дискусиї ухвалила палата закон в другім і третім читаню.

Слідуюче засідане палати нииї по полудни.

Цісар прийняв оногди у Відни на авдиенциї ґр. Кин-Гедерварого і дра Люкача. Рішене кризи не наступило.

На початку суботнїшного засіданя сойму присьвятив президент посмертну згадку королеви Леопольдови.

П. Голльо зголосив внесене, аби сойм вислав адресу до Цїсаря в справі утвореня самостійного банку.

На жадане сторонництва Юшта заряджено відтак тайне засідане, на котрім прийшло до бурливих сцен між членами сторонництва Юшта, а сторонниками Кошута. В наслідок того мусів президент перервати засідане.

По перері забрав голос президент кабінету Векерле і вказуючи на повагу положеня заявив, що не годить ся, аби сторонництва поборювали себе з причини таких маловажних справ. Відтак на явнім засіданю довершено виборів секретарів.

П. Бовокі інтерпелював в справі процесу Фрід'юнґа, а іменно з причини, що віденьский трибунал день в день допускае до обиди чести Угорщини, не виступаючи против того.

По закінченю засіданя, відбула ся в президиї палати конференция в справі опорожнених місць в комісиях. П. Юшт жадав, аби его сторонництву, котре не е репрезентоване в президиї, признано тільки місць секретарів, кілько їх мало сторонництво независимости. На то замітив Кошут, що супротив порішених ухвал его партиї, мимо найліпшої охоти жаданю тому не буде можна вдоволити. Натомісць ґр. Андраші підпирав жадане Юшта, яко справедливе. Конференция прихилила ся остаточно до внесеня, що в комісиях мае бути привернений давний стан. П. Юшт застеріг ся ще, що не можна стерпіти, аби Кошут забирав всьо для себе. Сторонництво бесідника есть все таки найчисленнїйше в соймі. Векерльому і Андрашому признав Юшт, що поступають зовсім правильно і з таким протеінаком радо поборе ся.

Новинки.

Львів, дня 21 грудня 1909.

— Перенесеня. П. Намістник переніс старостів: Мих. Равского з Ясла до Ярослава, Альф. Ленчиньского з Мостиск до Ясла і поручив управу староства в Мостисках секретареви Намістництва Стан. Подвіньскому. — П. Намістник переніс між иншими старших комісарів повітових: Болесл. Кудельского з Теребовлї до Ярослава, Сев. Дольницкого з Нивька до Львова; комісарів повітових, між иншими: Стан. Псарского зі Львова до Теребовлї, дра Ром. Тржецяка з Бржеска до Самбора; Людв. Куриловича з Ропчиць до Жовкви; концииістів Намістництва: Едм. Зубржицкого з Горлиць до Скалата, Меч. Заржецкого із Скалата до Нивька, Ад. Скаржиньского з Мостиск до Перемишля; практикантів конц. Намістництва: Ів. Іванчука зі Львова до Бржеска, Брон. Вириша зі Львова до Мостиск і дра Йос. Білїньского зі Львова до Станиславова.

— Для сіл під Бережанами! Член нашого видїла знаний пасїчник п. Рой буде вести в недїлї від 2—4 год. пополудни пасїчний курс. Принимае ся лише членів „Сільского Господаря“ (вкладка 1 К річно) і то таких, що уміють читати. Зголошеня принимае каса „Надїя“ в Бережанах. Всч. оо. парохів дотичних сїл просимо о ласкаве повідомлене парохіян — За видїл філії „Сільского Господаря“: Г. Бобяк голова, о. Ом. Король секретар.

— Асентирункове обманьство. Перед карним трибуналом в Станиславові відбула ся розправа против Ґедалія і Хаї Ліблїнґів, обжалованих о видурене квоти 400 К від якогось Бенціна Лїнденмана, купця з Озерян, на кошти увільненя від вправ і дальшої військової служби. Легкодушний Лїнденман повірив Ліблїнґам, що они мають зносини з військовими лїкарями і виплатив їм жадану квоту з застереженем, що як би его з війска не увільнено, звернуть ему гроші. Тимчасом Лїнденмана від вправ не увільнено, а Ліблїнґи мимо упімнень не звернули видурених гроший. Трибунал засудив Ліблїнґа на 3 місяці, а его жінку на 6 тиждні тяжкої вязниці. Ліблїнґ е фризиером.

— Страшне самоубийство. Засуджений недавно тому в Тульонї поручник корабельний Лер доконав в страшний і мабуть небуvалий доси спосіб самоубийства. Він потовк склянку на дрібні кусні, а відтак поликнув їх з зупою. В кілька хвиль опісля дістав страшних болїв. В безнадїйнім станї відставлено его до шпиталю.

— Міліонова спадщина. З Ярослава доносять: Перед кільканайцяти роками вертав з Америки до краю емиґрант Хмілевский, доробивши ся значного майна, яке умістив в банках. На мори розбив ся корабель і він утопив ся а власти ствердили урядово его смерть. До спадщини, котра виносить тепер звиш 9 міліонів корон, виказала свої права п. Александра Хмілевска, учителька гри на фортепянї в Ярославі. Заступство еї обняв адвокат др. барон Леварговский з Кракова і справа жде остаточного успішного полагодженя. То потягне ся ще якийсь час, бо власти американьскі жадають величезних оплат і роблять всілякі трудности.

— Справа Гофріхтера. Поручника Адольфа Гофріхтера, підозрілого о троене офіцирів ґенерального штабу, переслухував м. тиждня майже що день капітан авдитор Кунц. Переслухано також і богато сьвідків однак не чути нїчого, чи в справі сїй удало ся що вислїдити. Гофріхтер мае бути вже дуже змучений безнастанними переслухуванями. Родина его дуже ним займае ся і що дня навідуе ся про стан его здоровля. Жінка Гофріхтера есть дуже ослаблена і сама не знае, що з нею дїе ся, так дуже згризена. Нинї наспіла з Відня така телеґрама: Власти, ведучі слїдство в справі поручника Гофріхтера, взивають ті особи, котрі їхали з ним в однім пересїку в ночи з 13 на 14 падолиста с. р. з Лїнца до Відня, щоби зголосили ся до тих властий в цїли зложеня зізнань.

† Померли: О. Вол. Стотанчик, сотрудник в Луцї упокоїв ся дня 10 с. м. в 36 р. житя, а 5 сьвященьства. — В Коломиї помер ем. полковник Фердинанд Пірнер Мріенгоф в 66 р. житя. — У Львові померли: Мария Марковска, донька топника зелїзничого в 22 р. житя; — Юстина Педїль-

---

цїлих двайцять лїт і помер дня 26 марта 1814 р. на карбункул в лївій лопатцї.

Дивним дивом одна з тих найперших ґільотин зберігла ся аж до наших часів і дня 3 с. м. була в Парижи виставлена на лїцитацию. Она належала до збірки старинностий Форжерона і побіч всїляких предметів з часів великої француской революциї звертала найбільшу увагу на себе, хоч по правдї не було що на ній видїти: два на червоно помальовані бальки, може на три метри високі, украшені в горі досить незручно вирізаними шапками свободи, сполучае в горі деревляна поперечка, на котрій виписано: „Рік II. єдиної і недїлимої републики“. В долинї видко деревляну люнету з незвичайно малим отвором на шию. Де подів ся ніж від тої ґільотини, не знати.

Але ся ґільотина, хоч на око без вартости, мае свою історию і се іменно надае їй значіня памятника сумної минувшости. То було в падолистї 1793 р. В малій місцевости Фер (Feurs) в горішній долинї Льоари, що належала тодї до ново утвореного департаменту Рон-е-Льоар, відбув ся дня семого того місяця в'їзд, котрий не всїм однаково сподобав ся. Комісар конвенту і посол Жавоґ (Javogues), давнїйше колись дверник, приїхав був туди з Парижа і установив там революцийний суд, котрого особливою задачею було покарати мале місточко за деякі непокої, які там були настали і за звязь з ліоньскими ворохобниками. Вже на кілька днів перед тим привезли були до Фер ґільотину і уставили на головній площи напроти засадженого тут дерева свободи. Она й розпочала зараз свою роботу. Першою еї жертвою мала бути 82 лїтна вдовиця, що мешкала в двірку на селї коло згаданого місточка і которую в ночи звідтам вивезли, але она померла в дорозї. З иншими жертвами повело ся лїпше і машина „народного відродженя“, як тодї говорили, мала досить до роботи тим більше, що „горожанин“ Жавоґ мав більші вимоги як Марат і казав, що Францию можна буде аж тодї очистити, коли два міліони людий наложить головою. Виходячи з того погляду і длятого, що ґільотина за поволи для него робила, казав він дня 8 лютого 1794 р. звязати довгими шнурами 28 засуджених на смерть одного до другого а цїлий той ряд привязати до дерев засаджених вздовж гостинця і так всїх за одним заходом вистріляти. Не дивота, що такий зьвір в людскім тїлї закінчив опісля і сам своє житє як зьвір з рук ката. В два роки опісля вибухла була якась ворохобня войска в Ґренель а до тої ворохобнї був і Жавоґ вмішаний. Єго тодї арештували і стратили тою самою ґільотиною, котрою він других тратив, а котра якраз з початком сего місяця була, як сказано, виставлена на лїцитацию. Довгі лїта спочивала она між всїляким иншим ломотєм в маґістратскій шопі місточка Фер, аж може перед яких десяти роками виставив еї на продаж якийсь торговельник старинностий в Парижи і продав опісля якомусь любителеви таких річий за 1400 франків.

Друга ще більшої під взглядом історичним ваги ґільотина, тота, котрою дня 13 сїчня 1793 р. стяли голову французкому королеви Людвикови XIV., зберігла ся, кажуть також аж до нинї, але далеко сьвітами аж за морем. Яких сорок кільометрів від побережа француской Ґуяни, в полудневій Америцї, піднимае ся в глубинї краю купка мірно високих скал, званих дивним дивом „скалами спасених“. На найвисшій з тих скал видно було ще до недавна на вершку якесь ніби мале руштоване. Колиж було вийти на ту скалу і придивити ся близше, то показувало ся, що то була ґільотина, виставлена там на пострах всїх тих злочинців, котрих висилають з Франциї до сеї кольониї за кару на цїле житє. Коли же й там они допустили ся знов якого убийства, то їх карано смертию за помочаю ґільотини, котра колись стяла голову французкому королеви. Лиш коли ся ґільотина мала колись свого ката, Самсона, то тепер робили при ній службу товариші засудженого. Трачене відбувало ся на вершку скали в присутности всїх арештантів, котрі ставали довкола а з котрих одного вибирано за ката.

Послїдне трачене сею історичною ґільотиною відбуло ся перед кількома роками. Відрубано голови двом кримінальникам, котрі з мести убили свого товариша. Службу ката робив давнїйший колись голяр. Але він так якось незручно спустив ніж, що той впав на плечі кримінальника, котрий зачав з болю страшно ревїти. Голяр позичив собі тодї від підофіцира острої шаблї і відрізав голову засудженому а звертаючись до другого, сказав: З тобою чей не буде такої комедиї. А той відповів на то дотепно: Як же я можу лїпше зробити, коли мене кладуть на таке доробайло?! — На щасте голяреви сим разом лїпше удало ся. Але від того часу запрятали ту стару ґільотину а пан Дайблер прислав з Парижа новісеньку. Де подїла ся та друга історична ґільотина, не знати.

(Дальше буде).

ска, вдовиця по урядвику зелізниць держ. в 65 р. жита; — Стефанія Яросевич, донька управителя музея промислового в 16 р. жития.

— **З ґімнастичного Тов. „Сокіл“.** Кождий, хто слідить за рухом в наших товариствах, мусить признати, що товариство „Сокіл“ в голоснім своїм осідку у Львові, сповняе совістно і ревно свою задачу. Найважнійша робота для „Сокола Батька“ лежить на провінциї. 22 ґімнастичних і 462 пожарних „Соколів-Синів“ е сьвідоцтвом оживленої сокільскої праці. Заложено їх протягом послідних 8 літ. На сей рік припадае з того 1 ґімнастична і 62 пожарні філії. Щоби їх обслужити, до сего призначені: орґанізацийна секция, пожарна комісия і кружок пожарних інструкторів. Сего року „Дністер“ уділивши 500 кор. надзвичайної запомоги на пожарну орґанізацию, причинив ся до інтензивнійшого руху в нашім Сокільстві. Можна було злюструвати філії у львівскім округї, урядити окружні з'їзди в кількох подальших місцевостях і з'орґанізувати деякі філії, де треба було їхати відпоручникам зі Львова. Гроші сї зужито як найекономічнійше і найрозумнійше та розбуджено при їх помочи пригасаюче декуди сокільске житє. В послідних часах орґанізацийна секция, маючи на думці заложене україньского „Союза руханкових і пожарних товариств“, приготовляючи ґрунт для „Союза“, поділила всю область східної Галичини, засїяну „Соколами“, на 45 округів і установила рухливійші філії осередками тих округів, поручаючи їм догляд иствуючих філій і закладане нових. Сим чином розложено тягар, спочиваючий доси на плечах „Сокола-Батька“, на части і тепер можна буде заняти ся виобразованем і вишколенем орґанізаторів та пожарних інструкторів при згаданих осередках сокільских округів.

Згадати би ще, що заложено вже 3 „Січи“ на статутах львівского „Сокола“ яко его пожарні філії. Сим чином приготовляе ся також почву до будучого з'єдинення всїх „Січий„ і „Соколів“ під одним стягом. — Треба признати, що львівский „Сокіл“ при невеличкім гуртї робітників і з марними фондами працює понад свої сили і се признасть кождий, хто знае, серед яких тяжких обставин доводить ся працювати нашим товариствам. Єдність, карність і послух, сьвідомість народна і сьвідомість достоїньства власної особи зростае чим раз більше у нашого народа. Ніхто не заперечить, що но трохи й „Сокіл“ тут заслужив ся. І коли 2000 Соколів стануло 19 го вересня с. р. в рядах в Стрию, то при дальшій праці, дасть Бог, за рік, за два се число вдесятеро збільшить ся.

— **Дрібні вісти.** Нині точно після астрономічних обчислень дня 21. грудня мало що не о 12 год. в ночи розпочала ся у Львові зима. Ще вчера вечером о 8 год. було 8 і пів степеня Цельзия тепла а нині рано забілїла ся земля і дахи від снїгу. — Пані Леонія Терешкевич, учителька семінариї учительскої в Перемишли, згубила на сходах „Народ. Дому“ бразлетку висаджену равтами і перлами, вартости 400 кор. — В надолисті с р. Н. Кізь, хлопець середного росту, бувший ученик перемиської ґімназиї, взяв у Івана Дмитерка, уч. VIII. кл. академічної ґімназиї у Львові, підчас его неприсутности підступно сьвідоцтво з I. курсу VII кл. і ходить з ним по провінциї, глядаючи занятя. Хто би дістав случайно се сьвідоцтво, зволить ласкаво прислати его до ц. к. акад. ґімназиї у Львові. — В Мазурівці, скалатского повіта, арештовано трох 15-літних паробчаків: Павла Нимця, Яна Зелїньского і Яна Похвалу, бо показало ся, що то они підпалили двічи в серпни с. р. будинки на фільварку ґр. Пініньского. Арештовані признали ся, що підпалили двір з мести за то, що їх відправили. — Прокуратор Любінецкий зголосив вчера відклик з причини низького виміру кари Бальскому. В виду того оборонцї его внесли жалобу неважности. Бельский не знаючи о тім нічого, зголосив ся до предсїдателя розправи і заявив, що приймае вирок. Тимчасом стрітило его розчароване. — В Тернополи арештовано якогось російского дезертира, Йосифа Ваврживяка з каліскої ґубернії, котрий втік з 12 полку драґонів. — Жандармерия в Бродах арештувала сногди капітана російскої сторожи кордонної, Суркова, який належить до вивідуючих офіцирів і тому мае заборонений побут в Австриї. Арештованого відставлено до староства, де ему останний раз даровано переступлене кордону, а потім відставила его жандармерия до границї. — Сими днями наспіла була з Реки вість, що тамошний ґубернатор бар. Нако подав ся до димісиї. Як тепер показуе ся, Нако програв у віденьскім Джокей клюбі півтора міліона корон і за одну ніч став прямо жебраком а се стало ся також причиною его димісиї. — Француські почти добачили, що вже від довшого часу есть в обігу множество фальшивих удачно підроблених почтових марок по 10 сантимів (сотиків) і звернули на то увагу поліциї, котра сими днями арештувала фальшівника; есть ним Італїянець Капелляві, у котрого знайдено 231.000 фальшивих марок.

Телеґрами.

Відень 21 грудня. Wiener Ztg. оголошуе санкцию закона о зміні реґуляміну палати послів, ухваленого вчера палатою панів, а в суботу палатою послів.

Відень 21 грудня. Є. В. Цісар перебуде через Різдвяні сьвята у своєї доньки архікн. Мариї Валериї у Вальзе. Цісар виїде туди в пятницю дня 24 с. м.

Відень 21 грудня. Розсліди Блеріота за помочию лучів Рентґена виказали, що его ребра не суть нарушені. Мабуть ушкоджена есть селезїнка.

Берлин 21 грудня. З Ню Йорку доносять: З Манаґви наспіла вість, що конґрес вибрав однодушно президентом Нікараґви бувшого секретаря державного Мадріка.

Атини 21 грудня. На вчерашнім засіданю палати послів предложив міністер війни проект закона в справі реорґанізациї войска. Додатковий кредит на ту ціль виносить $2^1/_2$ міліона. Міністер виголосив бесіду, в котрій натякнув на минувшість. Приклонники Теотокіса почули ся тим обиджені і вийшли із салї. В палатї послів настали по тім бурливі сцени. З причини браку комплету засідане закрито.

Петербург 21 грудня. Нині мають відбути ся спільні збори всїх опозицийних фракций думи в справі розважения справи вилученя Холмщини. Реферувати буде пос. Львов.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 5·50, 7·25, 8·55, 9·50, 1·10*), 1·38, 5·45, 8·40, 9·50.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·20*, 2·05, 5·58, 6·40, 9·30.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11·55 *)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·18*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8·30.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9·35.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9·35.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9·35,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 19·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11·45.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·50, 8·25, 8·40, 2·45, 3·30*), 6·12, 7, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·00, 11·10.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), 6·00*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї
До Стрия: 7·30, 1·45, 6·55, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7·10, 11·35 *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6·30.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, 8·29, 11·33.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8·34.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8·34.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня 5·30.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

І. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. І. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. І. і II. разом опр. 1·30 К.
Міров: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. І. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, ,нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з францускогo), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускогo, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24 „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопадя. (Телефона ч. 527).